

til Behandling, og jeg tror, der kan være Grund til fra vor Side at sige til det ærede Medlem Hr. Schmidt, at blandt de Udtalelser, der fremkom nede i Genève som Udtryk for Ønsket om en Hævdelse af Forbundets Myndighed i saa stort Omfang, som dette paa nogen Maade var muligt, og Ønsket om, at Forbundet skulde beskæftige sig ogsaa med de største og vanskeligste Spørgsmaal — naturligvis paa en rimelig og efter Forholdene afpasset Maade —, var de Udtalelser, det Ønske, der fremførtes gennem den danske Delegations Formand, Kammerherre Zahle, og fremførtes med større Styrke af ham end af nogen af de andre Delegationers Medlemmer, og i nøje Overensstemmelse med den Instruks, som før Delegationens Afrejse herfra var givet den af den danske Regering. Ligeledes tror jeg, vi har Grund til at understrege, at i den beundringsværdige Hævdelse af Folkeforbundets Grundprincipper, som Sveriges Repræsentant, Hjalmar Branting, indenfor Raadet fremførte, ydedes der ham den mest uforbeholdne Tilslutning fra dansk Side.

Imidlertid har det ærede Medlem Hr. Schmidt maaske særlig tænkt paa et ganske bestemt Spørgsmaals Behandling. Jeg tør ikke sige det, men jeg kunde tænke mig den Mulighed. Det er Spørgsmaalet om Reparationerne og den derom staaende Strid mellem Frankrig og Tyskland. Jeg havde Sæde i den Kommission, som kom til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor fremsætte nogle faa Udtalelser om, hvorledes Forhandlingerne der formede sig. De forefaldt i den saakaldte økonomiske Kommission, i hvilken der forelaa Beretning fra det snævrere økonomiske Udvalg, der bl. a. har behandlet de østrigske Forhold; i Beretningen derfra nævntes, men meget svagt, den Mulighed, at en lignende Virksomhed som den, Forbundet her havde udfoldet overfor Østrig, kunde blive anvendt overfor andre Stater, hvor Spørgsmaalet havde en endnu større Rækkevidde. Dette gav Anledning til, at en Engländer ved Navn Strakosch, der repræsenterede den sydafrikanske Regering, og som havde været Medlem af det snævrere økonomiske Udvalg, fremførte Ønske om, at den økonomiske Kommission skulde foreslaa Delegeretforsamlingen en resolutionsformet Udtalelse, hvori den skulde fremhæve Forbundets Villighed til at medvirke til Løsningen af disse økonomiske Forhold ogsaa for Tysklands Vedkommende.

Dette blev ved det Møde, hvor Tankerne fremsattes, støttet fra forskellig Side, jeg gjorde ogsaa en kort Bemærkning i

Tilslutning dertil, og det saa den Dag ud, som om man fra alle Sider uden Vanskelighed vilde kunne slutte sig sammen om en saadan Udtalelse. Det blev overdraget Strakosch sammen med enkelte andre at forhandle Spørgsmaalet med Frankrigs og Englands Repræsentanter og tillige Belgiens Repræsentant. Englands Repræsentant stillede sig paa det Standpunkt, at han var villig til at gaa ind paa, hvad der i øvrigt kunde blive Enighed om; men under de følgende Forhandlinger viste det sig, at der ikke kunde opnaas Enighed mellem den franske og den belgiske Repræsentant og Strakosch og den svenske Repræsentant, som særlig deltog i Drøftelsen, Löffgren. Den følgende Dag var Stillingen den, at Strakosch fremstod med en Erklæring om, at han opgav sin Tanke om Fremførelse af en saadan Resolution paa Grund af den Modstand, den havde mødt. I den Anledning oplæste Löffgren som Sveriges Repræsentant Resolutionen, saaledes som han havde tænkt sig den formet, men erklærede, at overfor den Modstand, som var fremført, vilde han ikke fastholde denne.

Efter dette udtalte jeg, at det overraskede mig, at man efter den foregaaende Dags Forhandling havde saa store Vanskeligheder ved at komme til Rette om det Spørgsmaal; jeg havde troet, at man med Lethed kunde finde en Form, hvorom man kunde enes, vi var jo alle enige om, at selve Reparationsspørgsmaalet maatte løses ved direkte Forhandling mellem de interesserede Parter, og at ingen paa nogen Maade kunde ønske at vanskeliggøre denne Forhandling; men det, der havde givet sig Udtryk i Forslaget fra Strakosch, var Ønsket om, at Forbundet ikke altid skulde vige tilbage fra enhver Beskæftigelse med de Spørgsmaal, der i højeste Grad optog den offentlige Mening, og om hvilke der fra mange Sider rettedes Henvendelser til Forbundet. Jeg henstillede derfor til den franske og den belgiske Repræsentant at overveje, om de ikke kunde tænke sig den Mulighed, at man i et Underudvalg kunde opnaa fuldstændig Enighed om en Udtalelse. Der svarede dertil fra fransk og belgisk Side, at man ansaa dette for udelukket, og efter at forskellige andre havde udtalt sig, sagde jeg for mit Vedkommende, at saa kunde jeg naturligvis ikke tænke mig at fastholde et Krav paa dette Omraade, idet jeg var af den Opfattelse, at en saadan Resolution kun kunde faa virkelig Betydning som Grundlag for en Forhandling i Forsamlingen, hvis man kunde vente, at denne Resolution blev enstemmigt vedtaget.